

get berørte enkeltheder i nedrustningsproblematikken, som var uden tilknytning til den sociale udvikling, og at USSR benyttede ligheden til at få anerkendt sovjetiske synspunkter om spørgsmål, som der langt fra var opnået enighed om under nedrustningsdrøftelserne. Medens de øvrige vestlige lande stemte imod forslaget, valgte Danmark sammen med de øvrige nordiske lande og Østrig at afstå. Danmark afgav dog en stemmeforklaring, i hvilken udtaltes, at man støttede tanken om generel nedrustning som et redskab til sociale fremskridt, men fandt det utilrådeligt, at udvalget forsøgte at udskille visse tekniske enkeltheder af dette meget sammensatte problem, da dette måtte være andre FN-organers opgave.

Artiklerne 27 (a) og (b) blev vedtaget med henholdsvis 65 stemmer for, 1 imod, og 30 som afstod (vestlige lande), og 27 stemmer for, 17 imod (flertallet af de vestlige lande), og 54 som afstod (bl. a. de nordiske lande).

Efter vedtagelsen af de enkelte paragrafer blev den derved fremkomne tekst til de to kapitler, som ovenfor omtalt overdraget en arbejdsgruppe med henblik på sproglig bearbejdning og en mere systematisk opstilling. Resultatet af arbejdsgruppens drøftelser blev den nuværende udformning af kapitlerne.

Under afstemningen i 3. udvalg blev kapitel II og deklARATIONEN som helhed vedtaget enstemmigt, medens kapitel III blev vedtaget med 77 stemmer for, ingen imod, og 14 som afstod, således som der tidligere er gjort rede for. De lande, som afstod, var: Australien, Belgien, Canada, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Israel, Luxembourg, New Zealand, Portugal, UK, USA og Elfenbenskysten.

Plenarforsamlingen vedtog den 11. december 1969 deklARATIONEN om sociale fremskridt og udvikling med 119 stemmer for, ingen imod, medens 2 afstod (Cuba, Malta). (Res. 2542 (XXIV)).

Inden afstemningen havde Holland på 40 landes vegne, heriblandt Danmark, Finland, Norge og Sverige, fremlagt forslag til tilføjelse til deklARATIONENS artikel 17 vedrørende foranstaltninger til passende kontrol med anvendelse af land i samfundets interesse. Forslaget blev vedtaget uden indvending og

indeholdes nu i deklARATIONEN som paragraf 17 (d).

Der blev i plenarforsamlingen afholdt delafstemning på følgende artikler, som alle blev vedtaget med de angivne stemmetal: Paragraf 12 (a) vedrørende ændrede internationale relationer og mere effektivt internationalt samarbejde med 97-1-12, paragraf 20 (c) vedrørende harmoniske forhold på det industrielle område med 108-5-5, paragraf 23 (b) vedrørende 1 pct.-målsætningen med 107-4-4 og paragraf 25 (b) vedrørende det ydre rums og havbundens udnyttelse med 105-0-12. Danmark stemte sammen med de øvrige vestlige lande positivt ved alle delafstemningerne, medens Holland afstod på paragraf 25 (b). De kommunistiske lande afstod eller stemte imod.

I tilknytning til deklARATIONENS vedtagelse i 3. udvalg fremsatte Polen med Indien, Kenya, Nigeria, Peru, Uganda og Øvre Volta et resolutionsforslag, som i sin endelige form henstiller til regeringerne at tage deklARATIONEN i betragtning ved udformningen af deres politik, planlægning og programmer og beslutter, at der tages hensyn til deklARATIONEN ved udarbejdelsen af strategien for FNs andet udviklingstår. Endvidere anmodes regeringerne om at tage deklARATIONEN i betragtning i deres bilaterale og multilaterale relationer på udviklingsområdet, ligesom internationale organisationer, som beskæftiger sig med udviklingsproblematikken, bør betragte deklARATIONEN som et betydningsfuldt internationalt dokument. Endelig pålægges generalsekretæren at udbrede kendskabet til deklARATIONEN og rapportere om dens virkeliggørelse.

Resolutionen var i sin oprindelige form en del skarpere formuleret, hvilket ikke ålene stødte på vestlig modstand, men også synes at have vakt betænkeligheder i østlandegruppen, hvor den ville være kommet i modstrid med disse landes afstandtagen fra 1 pct.-målsætningen.

I den her gengivne formulering syntes resolutionen ikke at støde på alvorlige indvendinger i udvalget, hvor den blev vedtaget med 87 stemmer for, ingen imod, og 3 som afstod (USSR, Ukraine SSR, Congo). Ukraine SSR begrundede sin stemmeafgivning med manglende tid til at studere teksten.

I plenarforsamlingen blev resolutionen